

NAŘÍZENÍ KOMISE (ES) č. 1329/2006

ze dne 8. září 2006,

kterým se mění nařízení (ES) č. 1725/2003, kterým se přijímají některé mezinárodní účetní standardy v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002, pokud jde o výklady Výboru pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRIC) č. 8 a č. 9

(Text s významem pro EHP)

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

(5) Nařízení (ES) č. 1725/2003 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno.

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

(6) Opatření tohoto nařízení jsou v souladu se stanoviskem Regulativního výboru pro účetnictví,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1606/2002 ze dne 19. července 2002 o uplatňování mezinárodních účetních standardů ⁽¹⁾, a zejména na čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

vzhledem k těmto důvodům:

Článek 1

Příloha nařízení (ES) č. 1725/2003 se mění takto:

(1) Nařízením Komise (ES) č. 1725/2003 ⁽²⁾ byly přijaty některé mezinárodní standardy a výklady, které existovaly ke dni 14. září 2002.1. Vkládá se výklad Výboru pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRIC) č. 8 *Působnost IFRS 2* ve znění uvedeném v příloze tohoto nařízení.(2) Dne 12. ledna 2006 zveřejnil Výbor pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRIC) výklad č. 8 *Působnost IFRS 2*. Ve standardu IFRIC 8 je vysvětleno, že účetní standard Výboru pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRS 2) *Úhrady akciemi* se týká opatření, kdy subjekt provede úhradu převodem akcií za zjevně nicotnou nebo nepřiměřenou protihodnotu.2. Vkládá se výklad Výboru pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRIC) č. 9 *Přehodnocení vložených derivátů* ve znění uvedeném v příloze tohoto nařízení.(3) Dne 1. března 2006 zveřejnil Výbor pro výklad mezinárodních standardů účetního výkaznictví (IFRIC) výklad č. 9 *Přehodnocení vložených derivátů*. IFRIC 9 vysvětluje některé aspekty nakládání s vloženými deriváty podle IAS 39 *Finanční nástroje: účtování a oceňování*.

Článek 2

1. Každá společnost použije IFRIC 8 stanovený v příloze tohoto nařízení nejpozději od prvního dne rozpočtového roku 2006 s výjimkou společností, jejichž první den rozpočtového roku připadá na první den měsíce ledna, února, března nebo dubna. Tyto společnosti budou používat IFRIC 8 nejpozději od prvního dne rozpočtového roku 2007.

(4) Výsledky uskutečněné konzultace Skupiny technických odborníků (TEG) působící při Evropské poradní skupině pro účetní výkaznictví (EFRAG) potvrzují, že IFRIC 8 a IFRIC 9 splňují odborná kritéria pro přijetí stanovená v čl. 3 odst. 2 nařízení (ES) č. 1606/2002.

2. Každá společnost použije IFRIC 9 stanovený v příloze tohoto nařízení nejpozději od prvního dne rozpočtového roku 2006 s výjimkou společností, jejichž první den rozpočtového roku připadá na první den měsíce ledna, února, března, dubna nebo května. Tyto společnosti budou používat IFRIC 9 nejpozději od prvního dne rozpočtového roku 2007.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 243, 11.9.2002, s. 1.⁽²⁾ Úř. věst. L 261, 13.10.2003, s. 1. Nařízení naposledy pozměněné nařízením (ES) č. 708/2006 (Úř. věst. L 122, 9.5.2006, s. 19).

Článek 3

Toto nařízení vstupuje v platnost třetím dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 8. září 2006.

Za Komisi
Charlie McCREEVY
člen Komise

PŘÍLOHA

MEZINÁRODNÍ STANDARDY ÚČETNÍHO VÝKAZNICTVÍ

IFRIC 8	Výklad IFRIC č. 8 <i>Působnost IFRS 2</i>
IFRIC 9	Výklad IFRIC č. 9 <i>Přehodnocení vložených derivátů</i>

VÝKLAD IFRIC 8**Působnost IFRS 2****Literatura:**

- IAS 8 *Účetní pravidla, chyby a změny účetních odhadů*
- IFRS 2 *Úhrada akciemi*

Souvislosti

1. IFRS 2 se vztahuje na platební transakce úhrady akciemi, při nichž jednotka obdrží nebo získá zboží nebo služby. Výraz „zboží“ zahrnuje zásoby, spotřební materiál, pozemky, budovy a zařízení, nehmotná aktiva a jiná nefinanční aktiva (IFRS 2, odstavec 5). IFRS 2 se vztahuje na všechny transakce, při nichž jednotka získává nefinanční aktiva nebo služby jako protihodnotu za emise nástrojů vlastního kapitálu jednotky, s výjimkou některých transakcí, které jsou vyloučeny z jeho působnosti. IFRS 2 se také používá na transakce, při nichž jednotce vznikají závazky, které se týkají obdrženého zboží nebo obdržených služeb, které vycházejí z ceny (nebo z hodnoty) akcií nebo jiných nástrojů vlastního kapitálu jednotky.
2. V některých případech však může být obtížné prokázat, že došlo (nebo dojde) k obdržení zboží nebo služeb. Jednotka může například poskytnout akcie charitativní organizaci, aniž by za to získala protiplnění. Obvykle není možné identifikovat specifické zboží nebo služby, které byly obdrženy jako protiplnění za takovou transakci. K podobné situaci může dojít u transakcí s jinými stranami.
3. IFRS 2 vyžaduje, aby transakce, při nichž jsou prováděny úhrady akciemi zaměstnancům, byly oceňovány podle reálné hodnoty plateb akciemi v době poskytnutí (IFRS 2, odstavec 11). (*) Proto se od jednotky nevyžaduje, aby přímo oceňovala reálnou hodnotu obdržených služeb od zaměstnance.
4. U transakcí, kde jsou platby akciemi určeny jiným stranám, než jsou zaměstnanci, stanoví IFRS 2 vyvratitelnou domněnku, že reálná hodnota obdrženého zboží nebo obdržených služeb může být určena spolehlivě. V těchto situacích vyžaduje IFRS 2, aby byla transakce oceněna v reálné hodnotě zboží nebo služeb v okamžiku, kdy jednotka obdrží zboží nebo kdy protistrana poskytne službu (IFRS 2, odstavec 13). Proto existuje základní domněnka, že jednotka může identifikovat zboží nebo služby obdržené od jiných stran, než jsou zaměstnanci. To vyvolává otázku, zda se IFRS použije v případě, kdy zboží nebo služby nelze identifikovat. To vyvolává další otázku: jestliže jednotka provedla úhradu akciemi a zdá se, že obdržené plnění, které lze identifikovat (pokud takové existuje), má nižší hodnotu, než činí reálná hodnota úhrady akciemi, znamená to, že zboží a služby byly obdrženy, i když nejsou identifikovány specificky, a proto se použije IFRS 2?
5. Je třeba poznamenat, že spojení „reálná hodnota úhrady akciemi“ se týká reálné hodnoty dotyčné zvláštní úhrady akciemi. Vnitrostátní právní předpisy např. mohou jednotce ukládat povinnost emitovat určitou část svých akcií státním příslušníkům určité země, jež lze převádět pouze jiným státním příslušníkům uvedené země. Takové omezení převodů může ovlivnit reálnou hodnotu dotčených akcií, a proto mohou mít tyto akcie nižší reálnou hodnotu, než je reálná hodnota jinak identických akcií, na které se taková omezení nevztahují. V této situaci, pokud otázka v odstavci 4 vznikla v souvislosti s akciemi, na které se vztahuje omezení, by se pojem „reálná hodnota úhrady akciemi“ vztahoval na reálnou hodnotu akcií, na které se vztahuje omezení, a nikoli na reálnou hodnotu jiných akcií, na které se omezení nevztahuje.

Působnost

6. IFRS 2 se používá na transakce, ve kterých jednotka nebo akcionáři jednotky poskytli nástroje vlastního kapitálu (**) nebo vznikl závazek k převodu hotovosti nebo jiného jmění za částky, které vycházejí z ceny (nebo hodnoty) akcií jednotky nebo jiných nástrojů vlastního kapitálu jednotky. Tento výklad se použije na takové transakce, kdy se identifikovatelné plnění, které jednotka obdržela (nebo plnění, které má obdržet), včetně hotovosti a reálné hodnoty identifikovatelného nepeněžního plnění (pokud existuje), zdá být nižší, než je reálná hodnota poskytnutých nástrojů vlastního kapitálu nebo vzniklých závazků. Tento výklad se však nepoužije na transakce, které nespadají do rozsahu působnosti standardu IFRS 2 v souladu s odstavci 3–6 uvedeného standardu.

Předmět

7. Předmět, kterým se zabývá tento výklad, se týká otázky, zda se IFRS 2 použije na transakce, při nichž nemůže jednotka specificky identifikovat některé nebo veškeré zboží nebo služby, které obdržela.

(*) Podle IFRS 2 zahrnují všechny odkazy týkající se zaměstnanců ostatní subjekty, které poskytují obdobné služby.

(**) Tyto nástroje zahrnují nástroje vlastního kapitálu jednotky, mateřské společnosti jednotky a jiných jednotek ve společné skupině s jednotkou.

Konsensus

8. IFRS 2 se vztahuje zejména na transakce, při nichž dochází k obdržení zboží nebo služeb, jako jsou transakce, kdy jednotka získává zboží nebo služby jako protihodnotu za nástroje vlastního kapitálu jednotky. To zahrnuje transakce, při nichž jednotka nemůže specificky identifikovat některé nebo veškeré obdržené zboží nebo služby.
9. Pokud nelze zboží nebo služby specificky identifikovat, mohou jiné okolnosti naznačovat, že došlo k obdržení (nebo dojde k obdržení) zboží nebo služeb, a v tomto případě se použije IFRS 2. Pokud se zejména zdá, že obdržené identifikovatelné plnění (pokud existuje) je nižší než reálná hodnota poskytnutých nástrojů vlastního kapitálu nebo vzniklého závazku, naznačuje typicky tato okolnost, že jiné plnění (tj. neidentifikovatelné zboží nebo služby) bylo (nebo bude) obdrženo.
10. Jednotka ocení identifikovatelné zboží nebo služby získané v souladu s IFRS 2.
11. Jednotka ocení neidentifikovatelné obdržené zboží nebo služby (nebo které mají být obdrženy) jako rozdíl mezi reálnou hodnotou platby úhrady akciemi a reálnou hodnotou identifikovatelného zboží nebo služeb, které byly obdrženy (nebo které mají být obdrženy).
12. Jednotka ocení neidentifikovatelné zboží nebo služby, které byly obdrženy v době plnění. U transakcí hrazených v hotovosti bude závazek přeceněn při každém dni vypořádání, dokud nebude uhrazen.

Datum účinnosti

13. Účetní jednotka použije tento výklad v ročním účetním období, jež začne nejdříve dne 1. května 2006 včetně. Doporučuje se i dřívější používání. Použije-li účetní jednotka tento výklad v období, které začne před 1. květnem 2006, musí tuto skutečnost zveřejnit.

Přechod

14. Jednotka použije tento výklad zpětně v souladu s požadavky IAS 8 s výhradou přechodných ustanovení IFRS 2.

VÝKLAD IFRIC 9**Přehodnocení vložených derivátů****Literatura:**

- IAS 39 *Finanční nástroje: Účtování a oceňování*
- IFRS 1 *První použití mezinárodních standardů účetního výkaznictví*
- IFRS 3 *Spojování podniků*

Souvislosti

1. V IAS 39 odstavci 10 je vložený derivát charakterizován jako „komponenta hybridního (kombinovaného) nástroje, která obsahuje také nederivátovou hostitelskou smlouvu – s tím účinkem, že některé peněžní toky kombinovaného nástroje se mění podobným způsobem jako u samotného derivátu“.
2. IAS 39 odstavec 11 vyžaduje, aby byl vložený derivát oddělen od hostitelské smlouvy a zaúčtován jako derivát pouze tehdy, jestliže:
 - a) ekonomické rysy vloženého derivátu a rizika s ním spojená nesouvisí úzce s ekonomickými rysy hostitelské smlouvy a s riziky s ní spojenými;
 - b) samostatný nástroj se stejnými podmínkami jako vložený derivát by vyhověl definici derivátu; a
 - c) hybridní (kombinovaný) nástroj není oceňován reálnou hodnotou se změnami v reálné hodnotě vykazovanými v zisku nebo ztrátě (tj. derivát, který je vložen ve finančním aktivu nebo finančním závazku v reálné hodnotě prostřednictvím zisku nebo ztráty, není oddělen).

Rozsah působnosti

3. S výhradou odstavců 4 a 5 níže se tento výklad použije na všechny vložené deriváty spadající do působnosti IAS 39.
4. Tento výklad neupravuje otázky přecenění vyplývající z přehodnocení vložených derivátů.
5. Tento výklad neupravuje akvizici smluv s vloženými deriváty v rámci spojování podniků ani jejich eventuální přehodnocení k datu akvizice.

Předmět

6. IAS 39 vyžaduje, aby účetní jednotka, která se poprvé stane stranou smluvního vztahu, posoudila, zda vložené deriváty obsažené ve smlouvě musí oddělit od hostitelské smlouvy a zaúčtovat je jako deriváty podle tohoto standardu. Tento výklad upravuje tyto otázky:
 - a) Vyžaduje IAS 39 takové posouzení pouze tehdy, když se účetní jednotka poprvé stane stranou smluvního vztahu nebo by to měla opakovaně posuzovat po celou dobu platnosti smlouvy?
 - b) Měla by účetní jednotka, která přijímá nové standardy poprvé, provést toto posouzení na základě podmínek, které existovaly v době, kdy se poprvé stala stranou smluvního vztahu, anebo na základě podmínek, které platily v době, kdy účetní jednotka poprvé přijala IFRS?

Konsensus

7. Účetní jednotka posoudí, zda musí oddělit vložený derivát od hostitelské smlouvy a účtovat jej jako derivát, když se poprvé stane stranou smluvního vztahu. Následné přehodnocování se zakazuje, pokud nedošlo ke změně smluvních podmínek, která významně mění peněžní toky, jež by jinak smlouva vyžadovala, a v tomto případě je přehodnocení povinné. Účetní jednotka určí, zda je změna peněžních toků významná, tak, že zváží, do jaké míry se změnily očekávané budoucí peněžní toky spojené s vloženým derivátem, hostitelská smlouva nebo obojí a zda je změna významná ve srovnání s dříve očekávanými peněžními toky vyplývajícími ze smlouvy.
8. Účetní jednotka, která poprvé přijme nové standardy, posoudí, zda vložený derivát musí oddělit od hostitelské smlouvy a zaúčtovat jej jako derivát na základě podmínek, které existovaly buď v době, kdy se poprvé stala stranou smluvního vztahu, nebo v den, kdy se podle odstavce 7 vyžaduje přehodnocení, podle toho, co nastane později.

Datum účinnosti a přechod

9. Účetní jednotka použije tuto interpretaci v ročním účetním období, jež započalo nejdříve dne 1. června 2006 včetně. Doporučuje se i dřívější používání. Použije-li účetní jednotka tuto interpretaci v období, které začalo před 1. červnem 2006, musí tuto skutečnost uvést. Tato interpretace se použije retroaktivně.